ТРАВЕНЬ

1972

Київ

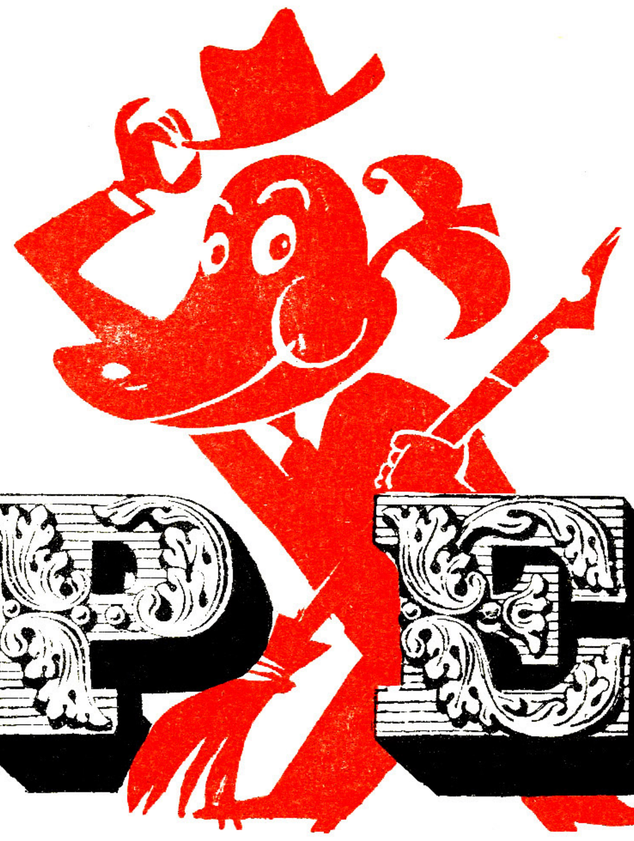

Рік видання 46-й

№ 10 (884)

Ціна номера 12 коп.

ЕРС

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВИПУСКНИЙ ВЕЧІР В ОДНІЙ ШКОЛІ.

perec-ua.

perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ПЕНСІОНЕРЦІ НЕ СКУЧНО

СУМСЬКА ОБЛАСТЬ. (ТАП). У місті Охтирці вирішили спробувати, що буде, коли на двох будинках однієї вулиці почепити однакові номери. Тому з одного кінця провулку Дніпровського почепили № 1 на будинку автогосподарства, а з другого кінця — на будинку пенсіонерки Терефенко. Результати чудові — пенсіонерка не скучає: уже третій рік приймає новобранців на курси шоферів і веде з ними бесіди про головотяпство.

ОХОРОННИКИ ПІД ЗАГРОЗОЮ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Кор. ТАП). Як стало відомо з неофіційних джерел, тут відбулася нарада працівників обласного управління позавідомчої охорони. На ній виступив начальник управління М. І. Войтович, який повідомив, що протягом минулого року групою зловмисників було здійснено 241 крадіжку запасних частин та інших матеріальних цінностей з авторемонтного заводу.

У зв'язку з цим виникає серйозна загроза, що незабаром із цього підприємства почнуть викрадати і охоронників. З метою запобігти такому лихові було вирішено створити тут ще одну охорону, яка пильнувала б заводських охоронників від злодіїв.

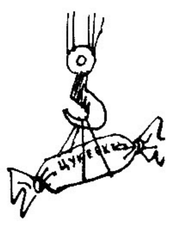

МЕТАЛ — ПОНАД ПЛАН!

«Дамо метал понад план!» — під таким девізом розгорнулося змагання на Білопільському харчокомбінаті Сумської області. У тому, що харчовики успішно реалізують свої зобов'язання, переконався мешканець села Слободи Буринського району тієї ж Сумської області В. Г. Ладуха, коли в цукерці «Рачки», виготовленій у Білопіллі, виявив кусень сталі.

НЕБУВАЛЕ

Кореспондент ТАП передає зі Скадовська: нещодавно місцеві медики зареєстрували цікавий випадок. Усі працівники відділення Держбанку захворіли загадковою хворобою. Як тільки котрийсь із них опускається на стілець, страшенно починають труситися ноги, і хворий викидає вперед руки, ніби хапається за повітря.

Як пізніше вдалося установити, працівники банку два місяці сиділи на стільцях виробництва Чоповицької меблевої фабрики Житомирської області. Більше сидіти не будуть: стільці порозсипалися остаточно.

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Ювілейна комісія Перця доводить до відома широкої громадськості, що у червні в урочистій обстановці відзначатимуться такі видатні дати:

12-РІЧЧЯ закладки фундаменту колгоспного клубу в селі Рудня-Бистра Олевського району Житомирської області. Клуб узявся будувати своїми силами голова колгоспу імені Калініна В. Ф. Мидловець. Як бачимо, сил у нього виявилося чимало — аж на дванадцять років вистачило. Ювілейна комісія сподівається, що у В. Ф. Мидловця вистачить сил і належним чином відсвяткувати цю славну дату;

ШІСТЬ РОКІВ від того дня, коли майстри будівельного управління № 145 тресту «Південзахідбуд» закачали рукави, щоб звести палац культури у селі Ставах Кагарлицького району Київської області. Начальник управління С. М. Кравченко, закачавши рукави, пише тріумфальну доповідь «Шість років — не межа для ентузіастів», з якою виступить на урочистому засіданні;

П'ЯТА РІЧНИЦЯ, відколи трест «Одесасільбуд» узявся споруджувати нову школу в селі Осинівці Ширяївського району. Оскільки керуючий трестом В. П. Лисенко заявив: «Будуємо для нашого майбутнього», — немає підстав сумніватися в тому, що майбутні покоління мешканців села таки вчитимуться у новій школі.

Ювілейна комісія Перця просить усі зацікавлені організації та окремих громадян надсилати гарячі привітання з нагоди цих знаменних дат безпосередньо ювілярам.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

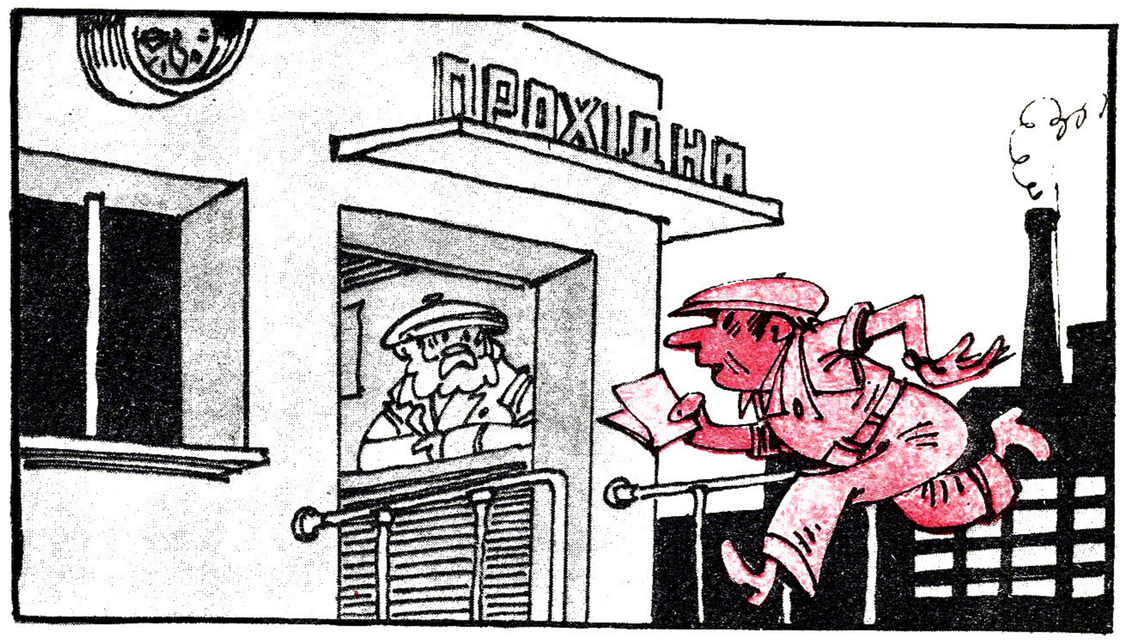

Запізнювався...

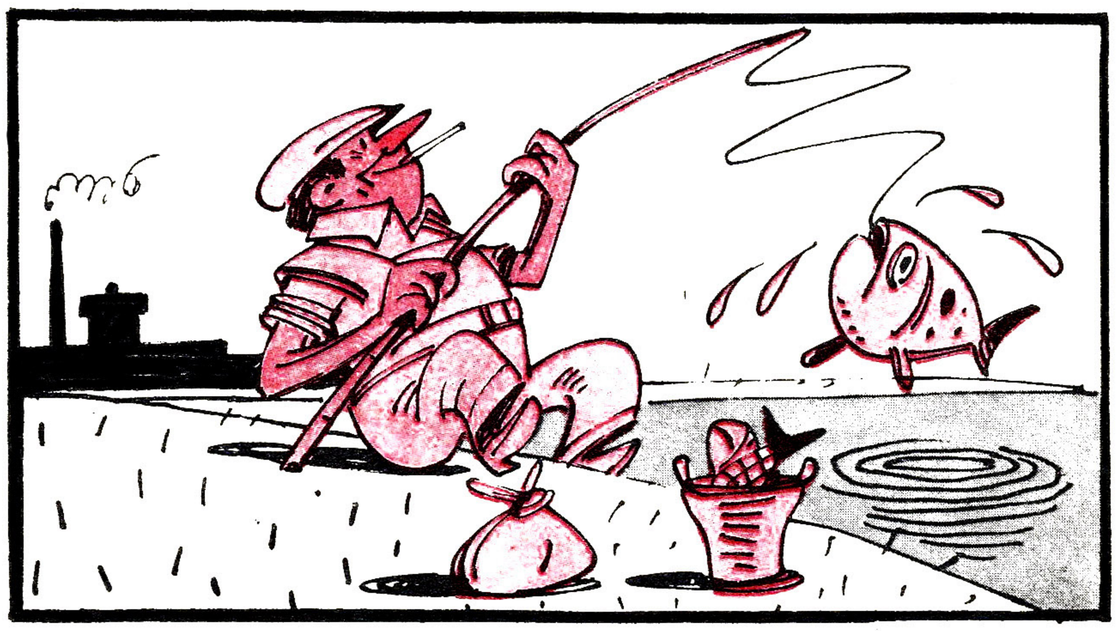

Прогулював...

Випивав...

Дійшов до ручки.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

ТУТ, ми переконані, свою роль зіграв книготорг. З його категоричною рекламою.

Згадайте, як, бува, мучиться людина, коли їй треба вибрати подарунок ближньому. Яка маса питань виникає при цьому! Скільки проблем! Як багато розмаїтих моментів необхідно врахувати! Треба мати на увазі й те, кому саме даруєш і з якої нагоди, і вік людини, і стать, і особисті уподобання, і ще багато чого.

Одна справа — подарунок дружині на Восьме березня, а інша справа — подарунок колезі, який іде на пенсію.

Усі ці проблеми мучили і Миколу Михайловича Дорошенка. Мучили до того часу, аж поки він не завітав до книжкового магазину, де побачив великий напис: «Найкращий подарунок — книжка». Реклама приваблювала своєю простотою, прямолінійністю та категоричністю. І відразу знімала всі сумніви.

Правда, ще не зовсім ясно було, яку саме книжку підібрати — багатоілюстровану «Енеїду», трагедії Шекспіра чи повісті Агати Крісті. Але то вже, звісно, деталі. Головне, що в принципі проблему було розв'язано. Треба подарувати книжку!

І тому, коли до головного бухгалтера Львівського бурякоцукротресту М. М. Дорошенка прибув головний бухгалтер Ходорівського цукрового комбінату Степан Онукійович Клименко й запитав: «То на чому ж ми зупинимося?»,— Микола Михайлович, уже не вагаючись, заявив:

— Книжку! Тільки книжку!

— Значить, можна діяти? — поцікавився комбінатівський бухгалтер.

— Дійте! — схвалив трестівський.

Тоді С. О. Клименко надіслав листи однакового змісту всім своїм колегам — бухгалтерам цукрових заводів Львівського тресту. Оголосив, як то кажуть, загальний збір. Коштів. І невдовзі привіз головному бухгалтерові тресту зібрану суму. Микола Михайлович узяв гроші, сів на поїзд та поїхав до Києва, бо саме тут вирішив роздобути найкращий подарунок — книжку.

Перед від'їздом, щоправда, теж віддав данину епістолярному жанрові: написав тринадцяти своїм колегам — головним бухгалтерам цукротрестів республіки листи також однакового змісту. А саме такого (щоби часом чогось не наплутати, подаємо текст листа дослівно):

«Головним бухгалтерам бурякоцукротрестів МХП УРСР.

Головний бухгалтер Укрголовцукру МХП УРСР Чупак Іван Степанович збирається йти на заслужений відпочинок — пенсію. Тов. Чупак І. С. довгі роки працює в цукровій промисловості й доклав чимало праці для підготовки нас як кваліфікованих спеціалістів. Іван Степанович практично допомагав нам, працівникам обліку, в усіх питаннях, за що користується заслуженою повагою. Враховуючи, що він іде зараз на пенсію, облікові працівники Львівського бурякоцукротресту та його підприємств вважають своїм обов'язком виразити йому свою повагу шляхом вручення скромного подарунка у вигляді ощадної книжки на суму зібраних грошових коштів. Тому звертаємося й до вас із закликом внести свій особистий вклад та вклад працівників обліку вашого тресту для цієї мети. За дорученням облікових працівників бурякоцукротресту та заводів головний бухгалтер М. Дорошенко».

Як бачите, звичайне звернення. Із звичайним закликом підхопити почин.

Відправивши цей хвилюючий лист, Микола Михайлович вирушив до столиці, де в діловій метушні, яка завжди панує на головному поштамті, і вручив І. С. Чупаку ощадну книжку з внеском у тисячу сто карбованців, чим практично довів, що книжка — це не лише найкращий подарунок, а ще до того й скромний.

У листі, який із цього приводу одержала редакція, висловлено припущення, нібито Микола Михайлович Дорошенко народив цей оригінальний почин, маючи на увазі звільнити своїх підлеглих від мук та вагань на той час, коли і він сам ітиме на пенсію.

Мовиться в листі й про те, що «не всі працівники давали цю подачку від душі, а більшість давала з обуренням». З приводу цих припущень і тверджень ми не можемо сказати нічого певного. Від душі чи не від душі... Чужа душа — розберись... Та не в тім, зрештою, справа.

Глибоко шануючи таємницю ощадних кас, ми, зрозуміло, не цікавилися й тим, чи книжки-подарунки від інших трестів були такими ж скромними.

Та й завдання своє ми вбачали зовсім у іншому.

Для нас врешті-решт головним було показати, якою сильною та дійовою буває реклама книготоргу.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Пером по перах

МЕТОДОМ ПЕРЕКОНАННЯ

Що потрібно для того, щоб виконати взяті зобов'язання? Приміром, у тваринництві.

Ну, ясно — треба, щоб люди, озброєні сучасною технікою, повсякчас боролися за підвищення продуктивності праці.

Але це — півділа. Треба ще донести усю важливість поставлених завдань безпосередньо до тварин. От хоча б до свиней. Якщо це зробити з головою — як зробила, наприклад, редакція великомихайлівської районної газети на Одещині, — можна одержати фантастичні результати. Щиро вдячні за людське ставлення, свині не лише глибоко усвідомлять необхідність повсякчас нарощувати сало або ж збільшувати приплоди, а й усіляко сприятимуть виконанню зобов'язань. Ось переконливе свідчення цього видруковане під заголовком «Зобов'язання виконаємо» у 136-му номері газети за 1971 рік:

«Правління колгоспу надає великої уваги розвиткові свинарства. Так, на 1 січня 1972 року поголів'я зросте до 2000... Днями перша партія маток була переведена у новий корпус. Тепер свині мають усі умови для хорошої роботи. Від їх імені хочеться запевнити, що у відповідь на піклування про нас докладатимемо усіх зусиль, щоб виконати взяті зобов'язання».

Є всі підстави вважати, що редакція, зробивши таку відповідальну заяву, не заспокоїться на досягнутому й доведе розпочату справу до переможного кінця.

В. ВОВЧИК.

Мал. И. КОГАНА

— Ви можете дещо підчистити?..

Михайлові Панасовичу СТЕЛЬМАХУ — 60 літ!

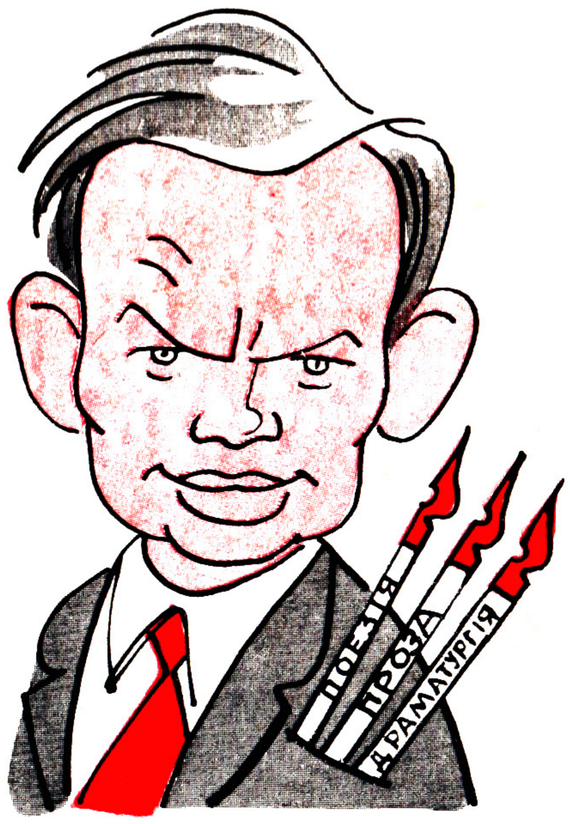

Йдуть до нього
Читачі ізвідусіль,
Бо підносить їм гостинно
Хліб і сіль.

Йдуть листи і телеграми
У ці дні
Од читацької
Великої рідні.

Ювіляру
Кожен хоче побажать:
Хай невтомно
Гуси-лебеді летять.

Хай збирає
Трудова його рука
Рідне слово
Колосок до колоска.

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

З ПРИВОДУ СТАТТІ...

ГУМОРЕСКА

Голова колгоспу повертів у руках синій конверт зі штампом редакції, знизав плечима. «Гм... Ми ж з газетою, здається, не маємо ніяких справ».

Відкрив конверт і вийняв листа. Нашвидкоруч похукав на окуляри, почепив їх на ніс і вткнувся в написане.

«Шановний тов. голова! Просимо повідомити, яких вжито заходів після опублікування статті «Горе-господарі».

Голова ще раз розгублено знизав плечима і зиркнув на заступника:

— Хіба нас критикували?

— Не знаю...

— Нас критикували? — запитав у агронома.

— Не знаю.

— Відшукати негайно газету.

Кинулися шукати. Ніде нема. Перегорнули підшивки в бібліотеці — нема. Довго думали, що ж робити. У редакції ніби незручно запитувати, в якому номері було надруковано критичну статтю.

— Викликати сюди листоношу, — розпорядився голова.

Привели Грицька Письменного.

— Де газета, в якій була стаття «Горе-господарі»?

— А-а, це де вас критикували? — перепитав листоноша. — Не знаю.

— А ти хоч приносив її в контору? — почервонів голова.

— Приносив, ще й вам давав її, а ви щось у неї загорнули, як з комірником додому йшли... — відповів листоноша.

Наступного дня в редакцію надіслали відповідь: «З приводу статті «Горе-господарі» повідомляємо: листоноші Грицьку Письменному оголошено сувору догану».

В. БЛАКИТНИЙ.

м. Перевальськ
на Луганщині.

БАЙКИ ТА ПРИТЧІ З МОРАЛЛЮ

ЯГНЯЧА РАДІСТЬ

Мале Ягня не захотіло ходити в отарі разом із усіма своїми родичами. Закрутило хвостом і одне-однісіньке подалося до лісу: «Звірів побачу і себе покажу. Може, й Вовка побачу, про якого стільки говорять».

Чим ближче підходило воно до лісу, тим більше розпирало його душу почуття гордості: «Нікого не хочу бачити, крім Вовка».

Так і сталося. З темного лісу назустріч Ягняті вийшов Вовк. Ягня зраділо. «На ловця і звір біжить. Як тут не радуватись?» — встигло подумати...

Мораль: Блаженний, хто радується.

ПОВНИЙ УПЕРЕД!

Весняний потік підхопив десь легеньку Тріску і поніс її уздовж вулиці, попідтинню, через двори і городи — в синю невідому далину. Тріска піднімалася на хвилях і, якби не мокра, то, либонь, згоріла б од того запалу, з яким рвалася уперед:

— Швидше, швидше до моря!

Тимчасом потік приніс Тріску на долину, де вже утворилася чимала калюжа каламутної води. Тріска поглянула довкола:

— Ось воно, море! Я так і знала. Я вірила у свою долю: великому кораблю — велике плавання. Повний уперед!..

Мораль: Буває ж така справедлива доля!

ВЗЯЛИ Й ВОВКА

Старий, досвідчений Вовк за одне тільки літо взяв у Кіндрата ягня, в Охріма — теля, в Панаса — гусака, в Данила — порося. А потім заліз у громадську кошару — і спіймався.

Почали судити Вовка. А хтось і каже:

— Давайте візьмемо його на поруки...

Подумали, порадилися гуртом — і взяли.

Мораль: Бере, бере Вовк, та й Вовка візьмуть (на поруки!).

НАВЧАННЯ — БЛАГО

Малого Віслюка віддали в науку — направили до спеціальної школи-восьмирічки. В першому класі Віслюк просидів два роки, у другому — два, у третьому — три...

— Доки ти в школу ходитимеш? — запитали якось Віслюка його знайомі.

— Вік живи — вік учись, — глибокодумно відповів Віслюк.

Мораль: Не треба журитись, якщо на навчання не вистачить віку.

НЕЧИСТЕ ДІЛО

З давніх давен було за селом болото. Потім люди осушили його. Посіяли траву, посадили городину. Невдовзі зазеленіла на болоті тимофіївка, вродили буряки, капуста, морква. Та хтось потайком щоночі косив траву, копав буряки, крав овочі.

— Це — діло нечисте, — казав дід Іван, який пройшов уздовж і впоперек весь білий світ. — Треба спіймати нечестивця.

Однієї ночі люди засіли і спіймали злодія — свого односельчанина Семена.

— Ах ти ж, бісів сину! — лаяли злодія. — Де ти взявся на нашу голову?!

Мораль: І в осушеному болоті чорти водяться.

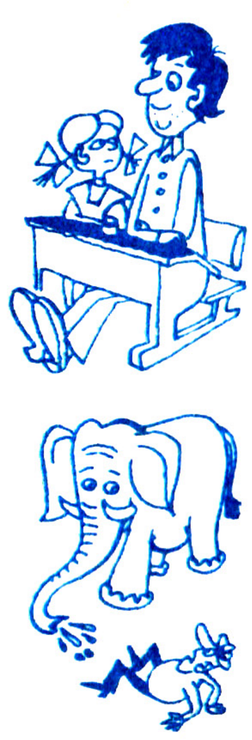

СЛОН ПІД СУМНІВОМ

По міській вулиці поважно, як і годиться, ішов Слон. За Слоном юрбою сунули дорослі й діти: кожному хотілося не тільки подивитись, а й помацати таку диковину. Були й скептики. Один із них кричав на всю вулицю:

— Він не справжній, а надутий!..

А потім цей недовіркуватий чоловік забіг наперед і закричав Слонові в хобот (до вуха ж не дістане):

— Скажи нам: ти справжній Слон, чи той, що з Мухи зроблений?

Слон необережно чхнув, і недовірко, як м'ячик, покотився по бруку.

Мораль: Не перевелися ще справжні Слони.

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ти ще й досі по-старомодному одягаєшся!

Без слів.

— Уявляєте, вони вже всю смолу з казана випили!

У райському садочку.

— Та я тобі для цього святого діла казан з-під землі дістану!

— Чи не могли б ви, як всевидющий і всезнаючий, назвати мені шість виграшних чисел!

Дали перцю!

І яких тільки листів Перцеві не пишуть. Написали, наприклад, що в Одеському об'єднаному господарстві залізничного транспорту нікому ремонтувати техніку, бо слюсарі цеху механізації сидять по кабінетах. Приїхав кореспондент на місце, бачить: і справді сидять. Під маркою слюсарів-ремонтників сидять у конторі техніки, постачальники та інший адміністративний персонал. По кілька адміністраторів на одного слюсаря припадає! А керує тим «цехом механізації» А. Л. Шапіро. На всіх гарикає, всіх ображає, та ще й усім очі замилює, що в цеху повний порядок.

Кореспондент описав свою подорож у фейлетоні «І чого б ото патякувати?!» («Перець» № 1 за 1972 р.).

Як повідомив Одеський обком КП України, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Первинна парторганізація об'єднаного господарства залізничного транспорту обговорила фейлетон на своїх зборах і накреслила конкретні заходи по усуненню викритих недоліків. А Шапіро з посади начальника цеху знято.

ЛЮБОВ без ВЗАЄМНОСТІ

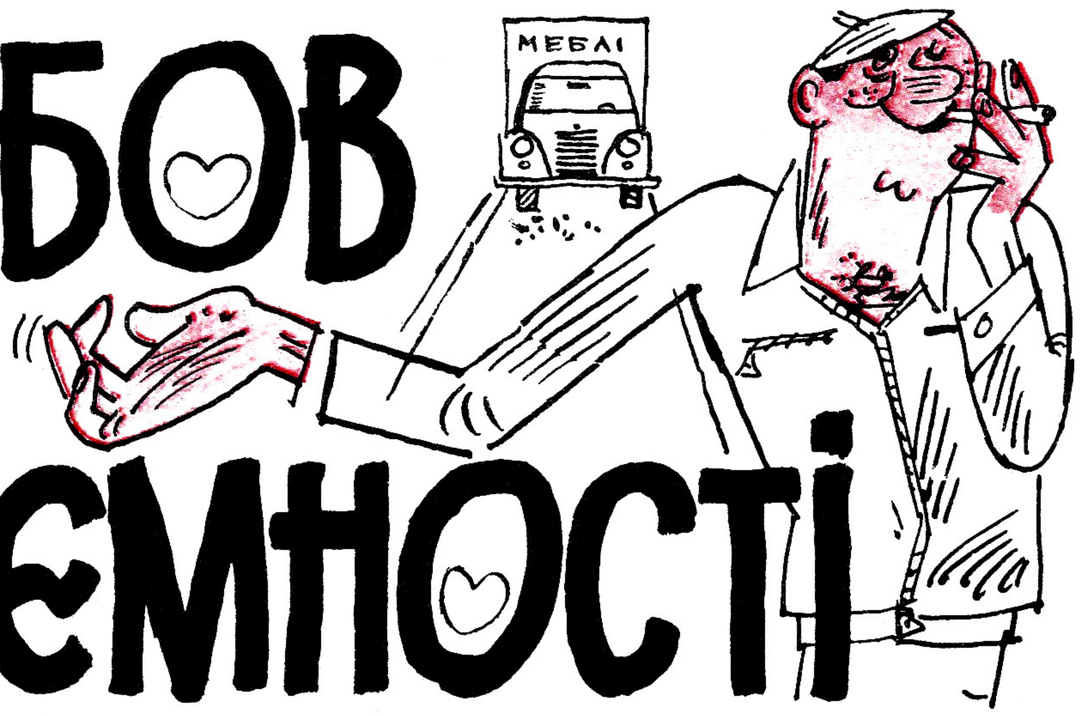

Спочатку на кухні та у ванній потекли крани. Я подзвонив до рідного жеку (офіційно — до житлово-експлуатаційної контори № 409), зробив відповідну заявку і став чекати слюсаря. Було це у березні минулого року.

Потім — уже в квітні — зіпсувався бачок, відомий під поетичною назвою «еврика». Я зробив іще одну відповідну заявку.

У жовтні лопнула водопровідна труба. Жек оперативно прийняв третю відповідну заявку.

В усіх трьох випадках я так і не діждався майстра. Вочевидь, до моїх заявок просто ще не дійшла черга, і вони чекають свого розгляду у чиїйсь шухляді.

Але це мене вже абсолютно не хвилює, і я спокійно дивлюся у завтрашній день. Чому? Скажу пізніше.

У відділенні № 4/1 «Київтрансагентства» я замовив машину, щоб привезти додому щойно куплену шафу. Заплатив за дорогу, заплатив за «вантажно-розвантажувальні роботи» (як було сказано у квитанції № 80051) і став чекати, коли ж дужі хлопці у фірмових спецівках внесуть до квартири полірованого велетня.

Та ба — «вантажно-розвантажувальні роботи» не відбулися. Хлопці у фірмових спецівках не прийшли, бо їм не сподобалося моє скептичне ставлення до їх пропозиції видати кожному по десятці.

Іншим разом мені треба було привезти додому вішалку із дзеркалом. Я знову по-дитячому щиро повірив рекламі «Київтрансагентства», яка обіцяє швидкість і якість перевезень, і подався до відділення № 2 — найближчого у той момент. Простовбичивши там півдня, оскільки завідуюча десь моталася в особистих справах, я назавжди зачинив за собою двері згаданого відділення.

І це теж не вивело мене з рівноваги. Чому? Скажу пізніше.

Не так давно, збираючись у відпустку, я замовив телефоном таксі, щоб без затримки дістатися до залізничного вокзалу. Це був розумний крок, тим паче, що дружина спакувала мені двопудовий чемодан.

Марно бігав я у призначений час навколо будинку, виглядаючи таксі. Воно не прийшло взагалі. Як виявилося пізніше, водій Синельник із автопідприємства № 09103 саме здибав кількох вигідних клієнтів, за допомогою яких можна було дещо збільшити особисті заощадження, і логічно розміркував, що в даній ситуації не залишається нічого іншого, як послати нікчемне замовлення к бісу. Що він тут же й зробив.

Проте навіть цей випадок ніяк не позначився на моєму душевному здоров'ї. Чому? Скажу пізніше.

А поки що поділюся з другом-читачем деякими думками.

Коли у людини виникає потреба щось полагодити, пошити, привезти або ж відправити, вона згадує про широко рекламовані послуги нашої служби побуту і радісно тюпає до найближчої майстерні чи агентства. Людина вірить у вміння й оперативність тих, до кого вона звертається — майстрів жеку, годинникарів, взуттєвиків, шоферів і т. д. Людина, ще не зустрівшись із ними, вже любить їх. Авансом. За те, що вони — теж авансом — клянуться їй у взаємній любові і гаряче обіцяють прийти на допомогу за першим же покликом.

І, до речі, приходять. Але — не всі і не всюди. Й досить часто рука сервісу, простягнута клієнтові начебто для товариського потиску, в останню мить складається у звичайнісіньку дулю. Любов виявляється без взаємності.

І тоді, обманута у своїх найкращих почуттях, людина починає скаржитися. Усно й письмово. Скаржиться на слюсаря дядю Васю, на вантажника Серьогу, на майстра Якова Мусійовича. При цьому людина вважає, що лише через їх особисту байдужість та безвідповідальність зіпсовано цінну річ, не відремонтовано батарею парового опалення або не привезено меблі. І що досить оголосити злощасному Серьозі догану (яка, між іншим, викликає в нього не більше емоцій, ніж порожня пляшка з-під «Екстри»), як його робота негайно сягне рівня почесних грамот і дощок пошани. Людина чомусь не думає про те, що ця байдужість, як правило, є наслідком безвідповідальності деяких відповідальних осіб, котрі своїм невтручанням, своєю невимогливістю та безпринципністю якраз і показують підлеглим приклад нехлюйського ставлення до службових обов'язків. Як же вони навчать майстра Якова Мусійовича або вантажника Серьогу любити клієнта, якщо вони самі його не люблять!

Не любить начальник уже згадуваного жеку № 409 Сергій Олександрович Кузнецов.

Не любить начальник жеку № 608 Ф. Ф. Тихонович, якому абсолютно начхати, що жильці будинку № 14 по вулиці Якіра уже сім років сидять то без гарячої, то без холодної води, що взимку у їх квартирах на батареях парового опалення можна заморожувати продукти, а влітку під час навіть невеличкого дощика дах пропускає воду так само легко, як промокальний папір.

Не любить начальник «Київтрансагентства» Володимир Дмитрович Лозин, бо інакше не процвітали б у його системі здирство і горлохватство. Інакше не викинув би водій Базелюк із машини холодильник, який належав громадянці Польовій і перевезення якого вона оформила в агентстві № 4/4 (квитанція № 093540). Базелюка так образила відмова цієї громадянки дати йому хабаря, що він негайно вжив рішучих контрзаходів. І, зрозуміло, вийшов переможцем. Бо до нього самого заходів ніхто не вживав.

Не любить начальник Дніпровсько-Дарницької фабрики ремонту взуття Надія Яківна Соколовська. Бо інакше б не розповзалися по швах щойно відремонтовані тут чобітки і черевики. Й не довелося б киянам П. Д. Головатенку та В. І. Гуленку по два місяці добиватися, щоб фабрика таки ліквідувала власний же брак.

Не любить начальник міського управління пасажирського автотранспорту Сергій Маркович Устименко, якому підпорядковані лави таксистів, ладних їхати куди завгодно — тільки не туди, куди треба пасажирові. В управлінні завели цікавий порядок реагування на скарги — не реагують ніяк, не кажучи вже про дійову боротьбу із шоферами-здирниками.

Як помітив уважний читач, у більшості згаданих випадків людина оплачує послуги наперед. Цей метод взагалі широко застосовується у побутовому та комунальному господарстві. Хочеш відремонтувати запальничку або телевізор—давай гроші одразу, причому вартість ремонту майстер визначає дуже приблизно, а про якість уже оплаченої, але ще не виконаної роботи можна лише гадати. Бажаєш здати білизну до пральні — плати, хоча цілком імовірно, що замість простирадла ти одержиш незрозумілої форми ганчірку.

Через таку оригінальну практику людина опиняється у становищі бідного родича, якого терплять, але не люблять, і з яким не рахуються.

А втім, особисто мені усе це байдуже. Я спокійний, веселий і врівноважений. Чому? Зараз скажу, як і обіцяв.

Мені дуже пощастило в житті. У мене є шуряк Сашко — майстер на всі руки. Запросто лагодить сантехніку, електро- і радіоапаратуру, меблі, годинники, запальнички, взуття та різну шкіргалантерею. До того ж має велику фізичну силу. Отож він залатав мені водопровідну трубу. Полагодив крани та «еврику». Він припер на собі до моєї квартири шафу, яку не схотіли везти вантажники. Він же приніс і вішалку. А коли я запізнювався до поїзда, бо не прийшло таксі, він бігом мчав на вокзал із моєю двопудовою валізою на плечах. Я підтюпцем біг порожнем.

І, уявіть собі, Сашко робить усе і швидко, і якісно. Бо у нас, як самі розумієте, любов і повага — взаємні.

На жаль, не в усіх є такі шуряки й свояки.

А шкода. Бо тоді нарікань на деякі ланки сфери послуг не було б.

Туди просто б не зверталися.

В. ЧЕПІГА.

м. Київ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

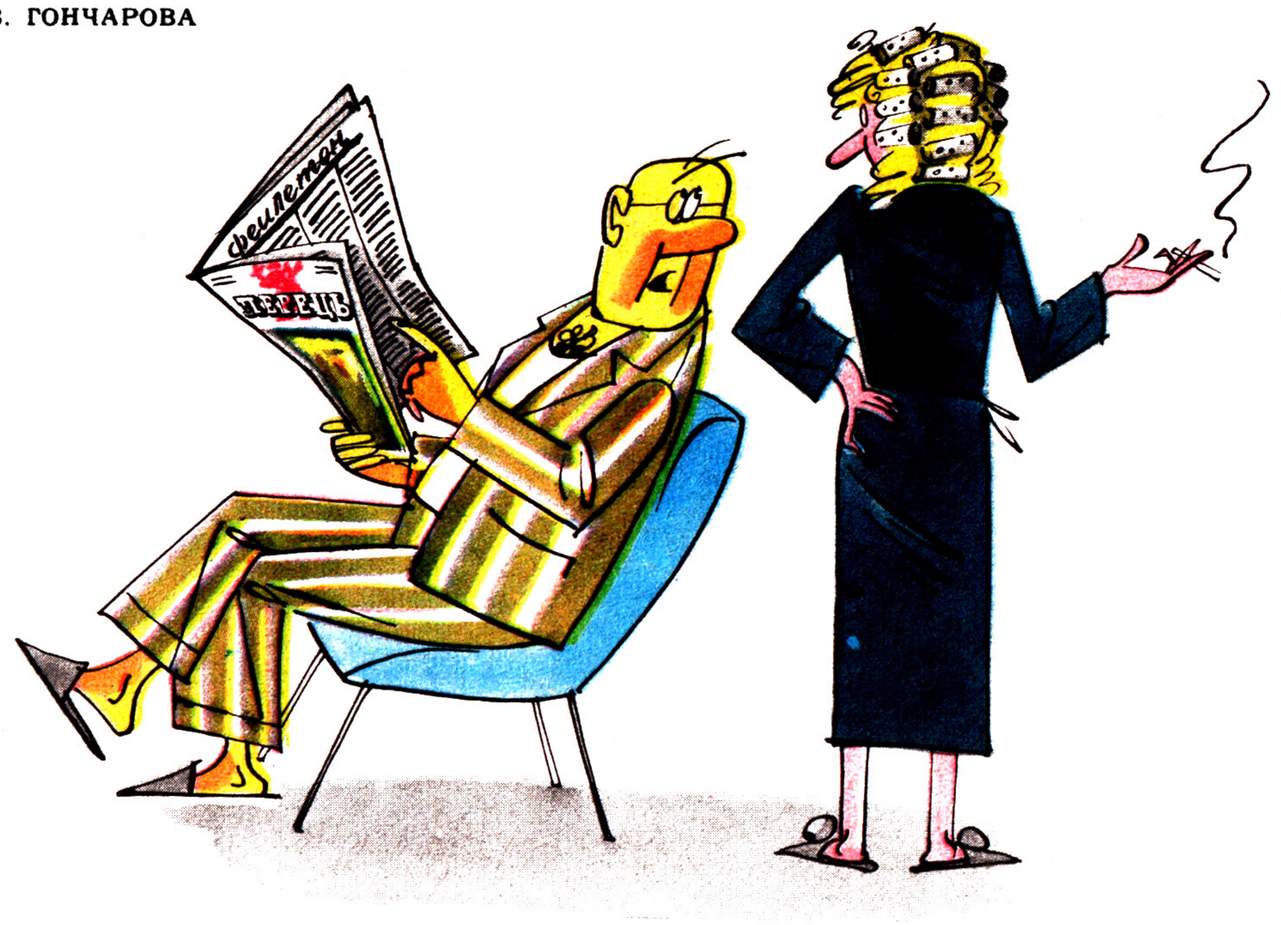

— Ти мене, Таню, в копійку не ставиш, а про мене вже і в пресі пишуть...

БЕЗ щіткоманії...

«Вінницький м'ясокомбінат минулого року забив 340 тисяч свиней. З них можна було б зібрати понад 60 тонн щетини... Із тієї щетини можна було б виготовити 600 тисяч щіток. За ті щітки можна було уторгувати 500 тисяч карбованців. Але ту щетину на комбінаті не використовують. Спускають у каналізацію».

(Із листа).

Ну і що з того, що можна було б. При бажанні, кажуть, і штани через голову одягти можна. Але цього ж ніхто не робить. Щоправда, у сільських крамницях Вінниччини не завжди щітку знайти можна, але при чому тут Вінницький м'ясокомбінат? Комбінатові аби ковбаси, сосиски, ковбики, бекон, м'ясні консерви та інше таке було.

А що на свинях щетина є, то це факт. Незаперечний. Як б'ють, скажімо, свиней на бекон, то вона аж колеться. Як ти до тієї щетини підступишся? Значно зручніше її у Південний Буг по каналізації спустити.

Словом, ми на боці дирекції Вінницького м'ясокомбінату. Щітки — це зайва морока: заготовляй щетину, дерев'яні чи пластмасові колодочки для щіток, фарбуй їх, забивай, зшивай. Голова обертом піде. А потім дивися, ще й скарги підуть.

Ні, нехай уже буде так. Без щіткоманії. Керівництву комбінату легше так. А що щіток нема?.. Ну то й що? Одяг можна й пилососом почистити. А взуття? Рукавом чи кінцем килимка. Хто на що багатий. М'ясокомбінат же, судячи з усього, просто таки багатий. Його не тільки щітки, а й ті півмільйона карбованців, які на щітках заробити можна було б, не цікавлять. Нерви, здоров'я — дорожчі за гроші. Зокрема, коли про гроші громадські йдеться, а про нерви та здоров'я — власні.

О. ФЕДОРЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

... аби не плакало.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ЕПІГРАМИ

ІВАКІН СПИТЬ НА ВЧЕНІЙ РАДІ

«Сон поступово перетворювався у кошмар. І я вирішив вистрибнути із сну... Напружив волю і — гоп! Ніхто на вченій раді й не помітив, що я спав».

Юрій Івакін — із циклу «Сни на вченій раді».

Чому ж не помічають вчені дяді,
Що їх колега спить на вченій раді?
Чи не тому, що як і всі учені,
Ці дяді також люди чемні.
А може... Можна й так гадать,
Що дяді ті й самі там сплять...
Чи, може, ще й тому не можуть
підловити побратима,
Що вміє спати він з відкритими
очима.

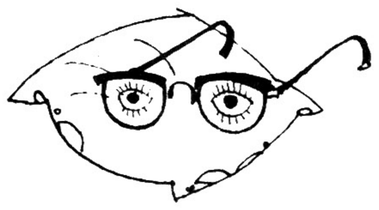

«НЕВИДЕРЖКА»

«Захоплений з дитинства віршами, почав я сам дещо римувати.

Одного разу вийшов я на аудиторію, що складалася з чотирьох дядьків, які покурювали на дубку під нашою коморою.

Вступне слово зробив мій ніжний тато:

— Поривається сочиняти. І помічаю, що велика в нього невидержка до цього діла».

(Степан Олійник «Мої перші критики»).

А як воно все сталося,
Не можу й сам я допойнять...
Невидержка ота мене спіткала на
печі у просі.
І як почав тоді я сочинять,
То сочиняю й досі.

ПОЕТ-ПОЧАТКІВЕЦЬ У РОЗПАЧІ

Бідаха вигукнув з плачем
Немилосердним родичам:
Не в силі стати я Драчем,
Дозвольте стать Коротичем.

САМОВИСУВАНЦЮ

Дарма дерешся ти на п'єдестал,
Ніким твоя персона на безсмертя
Не помазана...
Крім того, як відомо нам, і висота
Таким, як ти, протипоказана.

ЛІТЕРАТУРНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Якщо сучасник твій
Себе в книжках твоїх не пізнає, —
Зміни на інше ремесло своє.

Де обідав Еней?

Борщів як три не поденькуєш,
На моторошні засердчить *)

З «Енеїди» І. П. Котляревського.

На 25 промислових підприємствах Полтавщини, з 300 й більше робітниками, немає стаціонарних їдалень. На 130 — навантаження на одне місце в два—три рази вище норми, а на Полтавській фабриці музичних інструментів та Лохвицькому цегельному заводі будівництво їдалень взагалі не передбачено.

Із статті зав. житлово-побутовим відділом облпрофради В. М. Гладиліна.

Еней був парубок моторний,
Звідкіль не глянеш — молодець:
І працьовитий, і проворний,
І непоганий фахівець.
А всіх мастей спеціалісти,
Хоч круть, хоч верть, а мусять їсти.
Отож, Еней, так як і слід,
Перерва наступила тільки,
Не зволікаючи ні хвильки,
Майнув в їдальню на обід.

*) Зразок жартівливої «тарабарської» мови, поширеної в ті часи серед бурсаків. Це розтлумачується так:

Як три деньки не поборщуєш,
На серці замоторошнить...

Прибіг. Там курці клюнуть ніде.
Кругом — мов ярмарок гуде...
А наш Еней перед обідом
До умивальника іде.
Та, бий його нечиста сила,
Нема там ні шматочка мила,
Ще й отака тобі пеня:
На рушнику — на дірці дірка,
Та ще й брудний він, мов ганчірка,
І мокрий, наче в дощ щеня.

Хоч руки мав не дуже білі,
Еней у довгу чергу став.
Стояв, аж ноги подубіли,
Допоки той обід дістав.
Тепер годилося б присісти
Та, що дісталося, поїсти,
Але Еней стояв колом,
Переминавсь з ноги на ногу,
Покіль дістав нарешті змогу
Скраєчку всістись за столом.

Поїв борщу. Кролячу лапку
Ковтнув швиденько, а компот,
Уже схопившися за шапку,
Він на ходу улив у рот.
Якби не був Еней моторний,
До бігу хвацький і проворний,
Не встиг напевно б... А відтак
Прибіг до цеху, засапався,
Увесь в поту, як би купався,
Й розчервонівся, наче рак...

Можливо, десь якісь сторонні,
Це прочитавши, скажуть: — Гей,
Який завод, в якім районі
Їдальня та, де їв Еней?..
На жаль, цього ніхто не знає,
Бо певних даних ще немає,
Про це говорить всяк своє.
Різноманітні ходять гадки,
Але гіпотези й догадки
Усе ж, сказать по-правді, є.

Тепер вже точно кожен знає:
Це підприємство — не «Продмаш»,
Й не те, котре виготовляє
Різноманітний трикотаж.

Це й не кондфабрика ніяка,
Й не теє, де литво усяке,
Бо де б їдальня там взялась?..
На оних фабриках й заводах
Такого не було ще зроду
Й поїсти тут в їдальні — зась!

І, далебі, казати годі
Про той завод, що робить скло.
Та і на ламповім заводі
Цього лучиться не могло.
За час обідньої перерви
В черзі лиш власні їв нерви.
І, як би чуба не нагрів,
Який би він не був моторний,
Завзятий, хвацький і проворний,
Та дідька б лисого поїв.

Хоч в управлінні і у тресті *)
Розпитують, аж гай гуде,
Та, мабуть, як сказать по честі,
Не взнають... Все до того йде.
Якщо ж ніхто ще не провідав,
Де саме той Еней обідав,—
Ні в облпрофраді, ні в УРЕ,
То хай уже й не сушать мозку,
Бо вже Еней купив авоську
І з дому «сидора» бере.

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

м. Полтава.

*) Мається на увазі обласне управління громадського харчування, яким керує Д. Д. Герасименко, і трест їдалень та ресторанів, де директором М Ф. Чернявський.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

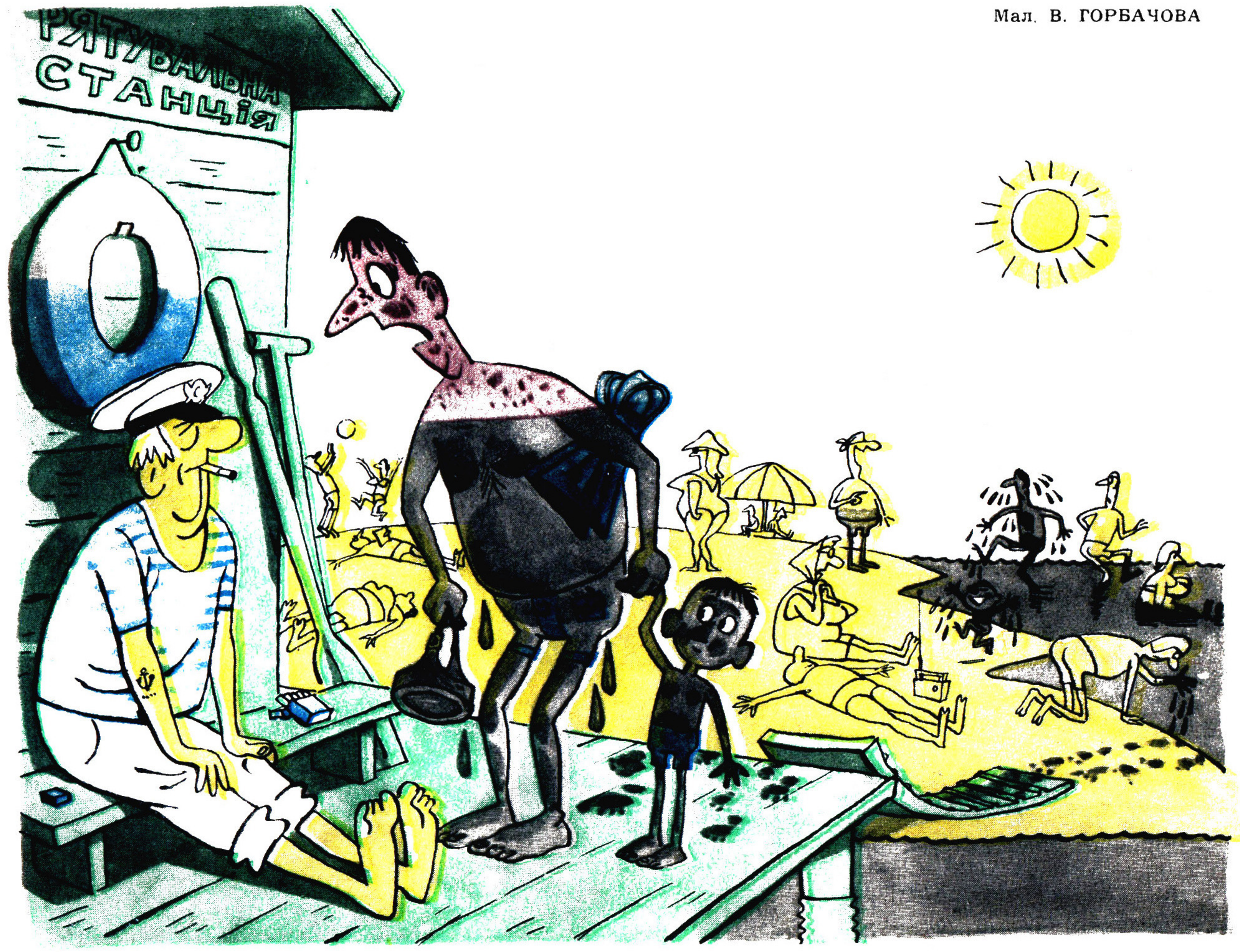

— А де миються люди, які тут купаються?

Дали перцю!

Якщо вам хтось доводитиме, що не може бути людини, яка б лісоторговельний склад із лісом сплутала, — не вірте. Бо така людина є.

Це завідуючий Липовецьким лісоторговельним складом Лакеєв Д. М. Вбив собі в голову, що він не на складі працює, а серед дрімучого лісу, де його ніхто не бачить, і став виробляти що йому заманеться. З матеріальними цінностями.

Побачили це люди, Перцеві написали.

А голова виконкому Липовецької райради (Вінниччина) тов. В. Патинський підтвердив усе, та ще й додав, що за виявлені зловживання Лакеєва з роботи знято. Щоб не плутав більше.

Дали перцю!

Про дивний випадок у медицині повідомили Перцеві з Роздорівської тублікарні. Захворів там сам головлікар Теличко Г. І. Симптоми були такі: себе став з кожним днем все більше шанувати, а хворих — все рідше помічати.

Перець звернувся до Дніпропетровського облздороввідділу з проханням обстежити головлікаря. Терміново скликаний консиліум дійшов висновку, що Теличко не ліків, а адміністративного прочухана потребує.

Що й було зроблено. І як тільки Теличка з роботи зняли, атмосфера в лікарні одразу ж поздоровшала.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

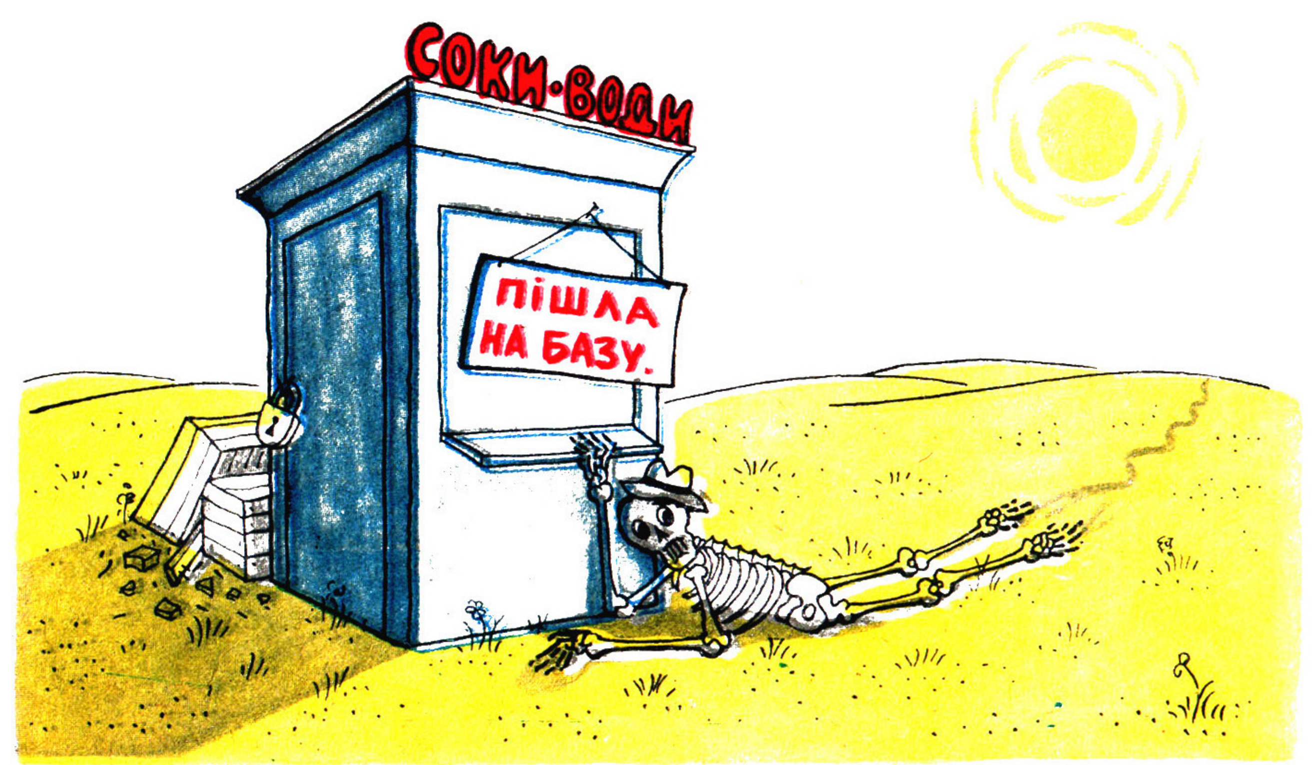

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Рінь, кітвиця і початок

Один мій товариш запевняє мене, що в українській мові замість слова «пісок» треба писати слово «рінь».

Другий мій товариш переконує вживати замість слова «якір» слово «кітвиця».

Третій вперто пише «кольба». Що таке «кольба», навмисне не скажу. Прошу лише не плутати з «колибою».

Ну що ж, можна писати «рінь», можна писати «кітвиця», можна — «кольба». Не всім буде зрозуміло, зате звучить: «Самоскиди привезли на будівельний майданчик рінь». Або «Китобійна флотилія «Слава» кинула кітвицю біля миса Горн». Правда ж здорово? Але, зрештою, не про це мова, хоча в цілому мова — про мову.

Наші старателі-мовознавці раз у раз запускають руки по самі лікті у мовні скарби і кожного разу, віднайшовши щось цікавеньке, кладуть його на мовний віз. Тим часом із цього воза крізь полудрабки висипаються слова прості і звичні. Хорошим тоном почало вважатися писати замість слова «штани» слово «брюки». «Штани» зникають. Якесь приземлене, сіре слово. «Брюки» — звучить. Але повністю зникнути «штани» вперто не хочуть. Вони залишили після себе слово «штанини», яке витісняє в свою чергу звичне слово «холоші».

Зникла «праска». Не тільки з продажу. Зникла із сторінок наших періодичних видань (а подекуди і з сторінок повістей і романів), поступившись місцем «утюгу». Відповідно захиріло слово «прасувати». Нещодавно я прочитав такий перл: «Він погладив свої брюки». Гладити можна котика, собачку, гарну дитину по голівці, коли вона приносить додому п'ятірку з рідної мови.

Брюки ж, чи, кажучи просто, штани, слід прасувати, а не гладити.

Не тільки в торгову рекламу, але й у літературну мову, грюкаючи каблуками, входить слово «ботинки», витісняючи старе, звичне «черевики». Між іншим, Петро Ілліч Чайковський назвав свою оперу не «Ботиночки», а «Черевички», чим зробив «черевички» зрозумілими і для російського читача.

Про газету кажуть, що вона живе лише один день. Кажуть, але й сперечаються. Суперечка ведеться, мабуть, з того дня, коли вийшла перша газета. Одні кажуть, що вона живе один день, інші, навпаки, твердять, що газета живе не один день. Це, мабуть, залежить від газети в цілому і від окремих її номерів. Трапляються часом такі «цікаві» номери, які не те що день — до полудня не доживають. Але справа, звичайно не в тому. Саме оті газети, котрі не доживають до полудня, і породили мову, яка називається газетною. Є українська мова, є російська мова і є газетна мова. Коли хочуть сказати щось недобре про чийсь роман чи повість, то кажуть, що вони написані газетною мовою. Цим сказано все. Кардинальна ознака газетної мови — абсолютна нетерпимість до синонімів. Якщо їх у словниковому гнізді сидить п'ятеро-шестеро, то літредактор газети витягне за вушко перше слово, а решту пхне ногою, як байстрят. Газетний літредактор пильно стоїть на сторожі «чистоти» газетної мови. Він ортодоксальний пурист. Хай спробує нештатний автор протягти на газетні шпальти яке-небудь свіженьке слово з тих, що стоять в словниковому гнізді десь на третьому-четвертому місці, хай тільки спробує! Це йому не вдасться. Газетний літредактор не спить, він розпеченим залізом вишмалить «не газетне» слово.

Якось знічев'я я почав підраховувати слова в одній газеті. Нарахував триста сімнадцять (включаючи підпис редактора), тут газета й скінчилася. Не густо. Трохи більше, як у людоїдки Еллочки, але все одно не густо. Зате ж які перли трапляються! Наприклад такий: «В порівнянні з минулим роком, в цьому році початки у качанистої значно вагоміші». «Початки» — чого? В тім то й суть, що нічого. Просто взяли російське слово «початок» (українське «качан») і припасували його до «качанистої». Виникає запитання, чому «качаниста», а не «початкиста»? Треба бути послідовними до кінця.

Саме в газеті народилося привітання «Добро пожалувати», яке пішло потім гуляти по всіх парках культури і відпочинку, по агітпунктах, по стадіонах і вздовж доріг. Правда, тепер на сторінках навіть обласних газет «Добро пожалувати» поступилося місцем «Ласкаво просимо», але в районних, дивись, ні-ні та й виштрикнеться.

Значно живучішим виявилось слово «метиз». Слово російське, розшифровується як «металлические изделия». Я б не сказав, що цей витвір бюрократично-канцелярського генія дуже прикрасив російську мову, але в російській мові написання цього слова хоч не суперечить законам граматики. Що ж ми маємо в українській мові? Той самий «метиз» через «и», розшифровувати цей «метиз», мабуть, треба так: «металеві изделія». Скажете, що в українській мові немає слова «изделія»? І з «метизом» шкода розлучатися, дуже вже до нього звикли. Лишається хіба що утворити нове слово — «метвир». Чим не слово?

Проте не будемо посилатися на газети. Журнали в цьому відношенні теж не безгрішні. Нещодавно в одному шановному і популярному нашому журналі я вичитав «позвонок» замість «хребець» і «хлист» в розумінні «прут, різка». Так само різонуло по вуху «висікли канчуками». В російській мові можна «высечь из мрамора на века» і «высечь розгами в день субботний». В українській мові, в другому значенні можна тільки «відшмагати». На жаль, відшмагати з мармуру в українській мові не можна.

І що ж ми маємо, дорогі мої браття по перу, на сьогоднішній день? А маємо на нашому мовному возі «кольбу» і «кітвицю» на передку, «початок» і «метиз» у задку. Прикладів можна, звичайно, навести більше і з того і з того боку. Тільки чи є в цьому потреба? Віз і так рипить. Перш ніж кидати кітвицю у рінь, варто, мабуть, випрасувати штани. Саме випрасувати, а не погладити. Так буде краще.

Микола БІЛКУН.

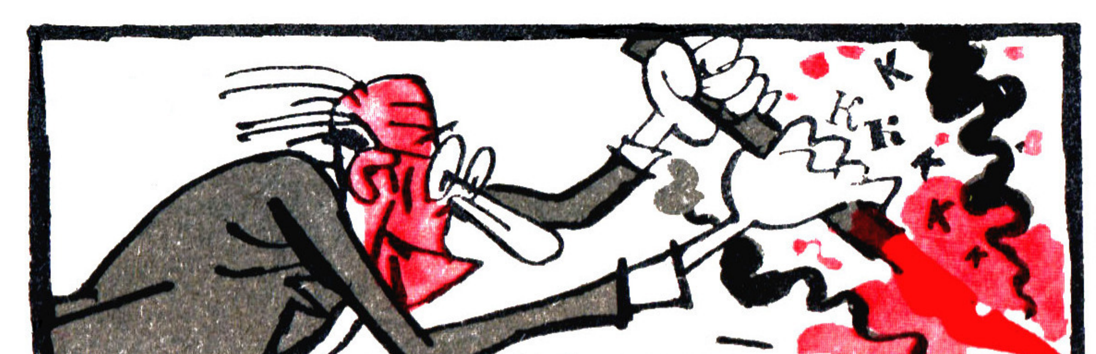

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАСПОКОЇВ

— Це ти порвав газету? Ти?
Сьогоднішня ж це, свіжа!

— Я, ой, татусеньку... Прости!.. —
Ні в сих, ні в тих наш Гриша.

Йому далеко до семи,
Та осінило Гришу:

— Нічого, тату, завтра ми
Одержимо свіжішу!

Валентин ЛАГОДА.

ЯНІС, ТЕНІС, КАРЛУША ТА ІНШІ

Латиські хлопчики та дівчатка сміються точнісінько так, як і у нас на Україні. Вони так само люблять і веселий жарт, і дотепне слово. Ось послухайте.

УЧИТЕЛЬ: — Речення «Кінь біжить» перетворіть у питальне.

ТЕНІС: — Чи біжить кінь?

УЧИТЕЛЬ: — Вірно. Тепер перетвори питання у наказове речення.

ТЕНІС: — Но-о-о!

* * *

— Скажи, Карлушо, скільки частин світу?

— П'ять.

— Перелічи їх.

— Раз, два, три, чотири, п'ять.

* * *

Купили пустунові штани з «чортової шкіри».

— Ось, синку, це дуже міцні штани і порвуться не скоро, не так, як інші.

Не встиг батько озирнутися, як хлопець прибіг додому і радісно сповістив:

— Тату, тату, а штани я вже порвав!

— Як! — розсердився батько. — Що ж ти робив?

— Нічого особливого, тату. Я сидів на точилі, а Яніс його крутив.

* * *

Мати дала хлопчикові хліб із маслом. Хлопчик їсть і плаче.

— Чого ти плачеш? Я ж дала тобі великий шматок.

— Тому і плачу, що він стає все меншим.

* * *

— Янісе, прокинься! Суп зварився!

— Не потрібний мені суп. Голова у мене болить.

— Вставай, синку, м'ясо на столі!

— Що ж! Треба вставати, раз мама каже.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

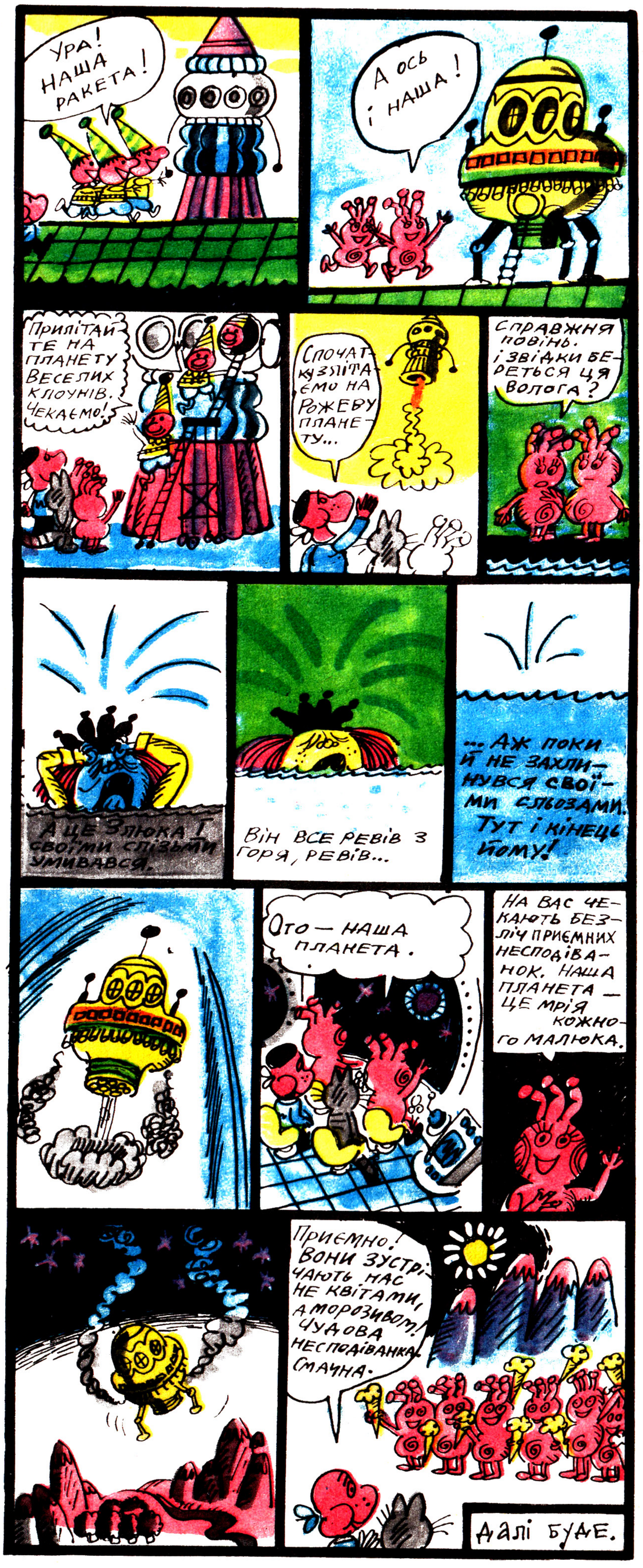

ЩУКА В ЖИВОТІ

ГУМОРЕСКА

— Що?! Я — браконьєр? Я? Я?! Товариші, ви чуєте? Мене браконьєром називають! За що? В самих он руки в лусці, а мої, подивіться, у мозолях...

Отак кричіть що є сили, ховайте руки в кишені, коли рибінспекція застукає вас на гарячому, і можете врятуватись од неминучої кари. Серед ваших сусідів у колективному саду неодмінно знайдеться добра душа і крикне зі своєї вілли:

— А то й не правда?! Цілий тиждень розриваєшся на роботі, вирвешся сюди на день відпочити, так тобі за нещасну рибину готові душу вимотати. А самі ач які морди понаїдали на наших сомах!

Цю добру душу неодмінно підтримає ще хтось, зчиниться такий галас, що рибінспекторам тільки з берега й у воду. Це я вам кажу. Я, Трохим Харитонович Бурило! І нікому не дозволю називати себе браконьєром. Хіба я винен, що люблю юшку, може, в тисячу разів сильніше за вас усіх. А чого так? Ніхто не знає! В моєму животі, може, якихось риб'ячих елементів не вистачає, і я вмру, як не з'їм сома або ляща. Може, мене вже давно треба просвітити рентгеном.

Кажуть, один чоловік напився з річки води і проковтнув щучу ікринку, а з неї в животі вилупилося маленьке щученя, а з нього виросла здоровенна щука. І тоді страшне зробилося з чоловіком: як побачить рибину, в чому стоїть кидається у воду. Бо як не поїсть риби якийсь день, то та щука так крутиться-вертиться в шлунку день і ніч, що чоловікові хоч на стінку дерися.

Воно — оце, що я розповів, — наче казка, а я починаю вірити, бо й зі мною точнісінько таке робиться. Пам'ятаю, коли ще не було колективних садів і я не пив води з річки, так без риби міг по кілька років жити, а тепер якийсь день без риби — і вже місця собі не знаходжу: смокче щось усередині, канудить. Вірите: без риби — світ не милий.

Почалося все якось само собою. Вибігали ми з дружиною діляночку під колективний садок біля річки, обгородили його парканчиком, поставили будиночок такий собі — на три кімнатки. Аби сховатися від сонця та від дощу. Біля річки під вербою поставив лавку. Сидимо на ній вечорами з дружиною і дихаємо на повні груди та б'ємо комарів. А навколо така поезія, що хоч пропадай від задоволення: з неба на нас місяць дивиться, посміхається нам, зорі підморгують, а в кущах солов'ї витьохкують. Ну, просто тобі ідилія. Аж чуємо: за рогозою у воді щось — шубовсть шубовсть, хлюп-хлюп-хлюп...

— Що там? — жахнулася моя Киля.

— Тсс-сс, — я їй, — русалки з води виходять, грітися проти місяця будуть.

— Ой, ой, боюся, не лякай мене! — горнеться до мене Киля. А в моїх жилах, чую, кров закипає. В душі таке лоскотіння піднімається, що просто жах. А воно хлюпочеться, а Киля ойкає та горнеться, а зорі підморгують, а місяць посміхається, ще й солов'ї співають. Уявляєте? Одне слово, райське життя було.

Жив я отак, жив та й почав думати: що ж воно тамечки, за рогозою, кожен вечір хлюпочеться? Мабуть, риба грає. Купив вудку, гачків різних і почав, як у нас кажуть, любительським рибальством займатися. Посидів один день, другий — не клює і не ловиться. А вночі знову: шубовсть, хлюп-хлюп-хлюп...

«Хлюпайся, хлюпайся, — думаю, — ти ще дохлюпаєшся в мене!» Сплів ятері, поставив їх і на ранок витягнув цілий десяток таких рибин, що аж-аж. Ох і юшка ж була! І що ви думаєте? Після тієї юшки як потягло, як потягло мене на рибу, просто жах. Тепер, як місяць світить на небі, так мені хоч вовком вий, хоч цуценям скавчи. Зненавидів його, бо немає від нього ніякого рятунку: треба сітки сипати, а він світить, треба ятері та верші ставити, а він світить. А люди ж не сліпі, їм усе видно. Як ото тепер місяць на небі, так мені хочеться блешнею стягти його звідтіля та в мішок, а до мішка камінь та й у річку!

Та місяць — ще не вся біда. От що робити з рибінспектором, ніяк своїм розумом не дійду. Ще як не мав я смаку на рибу, він був золотим чоловіком. Прискоче, було, човном, нап'ється води з криниці, поговоримо, пожартуємо, посміємося і розходимося друзями. Тепер же він на мене чортом, а я — на нього. Бо крокодилом з крокодилів став. А нюх у нього! Підійде до берега і питає:

— Знову браконьєрствували, товаришу Бурило?

А я йому:

— Та що ви, товаришу Кисіль, хіба ж я не знаю, що зараз нерест.

— А чому ж це від вас несе таранею і рибцем? — питає.

І що ви думаєте? Вгадав. Пудів зо два я прихопив уночі. Його аж корчить від злості, але не спійманий — не злодій. Та одного разу я таки попався. Тільки вибрав сітку, аж бачу — жінка з берега ліхтариком мені моргає, знак подає. Не встиг я в комиші чкурнути — Кисіль прямо до мене мчить, ще й фарою світить. Ухопив я сітку та в воду її — шубовсть. А риби у човні — душі радісно, як срібла налито, одна в одну, мішок би грошей за неї взяв. Довелося і її всю викинути. Догнав мене Кисіль, подивився у човен, а там порожньо.

— Відчепись, — кажу, — не ловив я ніякої риби. Не бачиш, повітрям свіжим дихаю.

— Чому ж ото луски повен човен? — єхидненько питає.

— Хіба я знаю, чухалась риба об човен, от і насипалося з неї усякої гидоти.

— Ну, а грузила навіщо он у човні? — допитується.

— Які ж то грузила? Каміння, — кажу йому. — Вожу з собою, може якась щука ускочить у човен, так щоб було чим відбиватися.

Одним словом, плету, що на думку збреде. Знаю, що не вірить, а я своєї гну. І ви візьміть собі за правило: ніколи ні в чому не зізнавайтеся. Ось і того разу він мені каже:

— Не викручуйтесь, товаришу Бурило, бо ви уже в мішку, вас залишилося тільки зав'язати.

А я собі думаю: «Еге, ще треба шворку мати, щоб зав'язати!» І таки на моє вийшло. Суд не прийняв на мене справи. Не вистачило у Киселя доказів. Хто ж буде людину за луску судити? Правда, тепер я живу, наче перед страшним судом. Знаю: і день і ніч полює на мене Кисіль. Тремчу я, аж у животі холоне, а без свіжака — убийте, повісьте — не можу. Як побачу рибину, ладен сам у воду стрибнути.

Так я й кажу: може, й у мене в животі щука сидить. Може, мені для лікування дозвіл на рибу треба видати, а не ловити, як щуку на живця. Не болить душа у нас за людей, от що я вам скажу!

Іван ГАЙДАЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

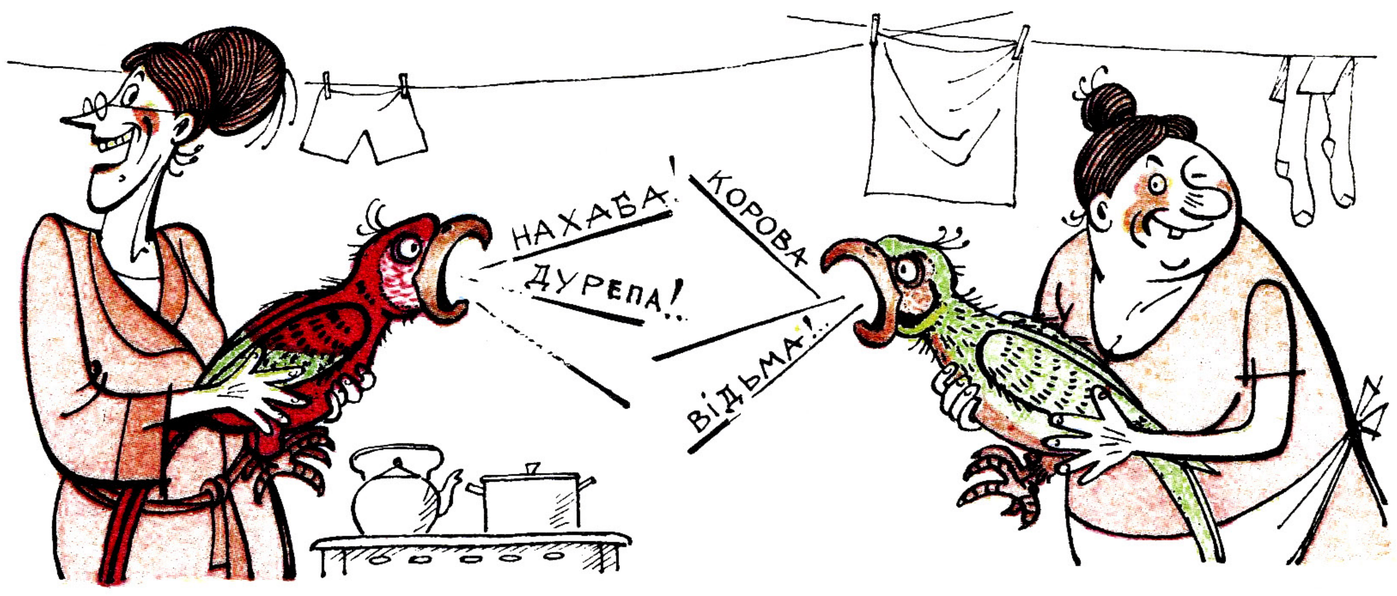

Дуель.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Ой, їздили та возилися та за пень зачепилися!» — за таким принципом виконується на Ровенщині план міжміських вантажних перевезень, — сигналізували Перцеві працівники облуправління автотранспорту.— А роль пня у нас виконує агентство міжміських перевезень на чолі з М. П. Безродним».

Міністерство автотранспорту УРСР, куди редакція переслала цей сигнал, повідомило, що факти, наведені у ньому, підтвердились. За допущені порушення начальника Ровенського агентства міжміських перевезень М. П. Безродного з роботи знято.

Мал. А. СВИНЦОВА

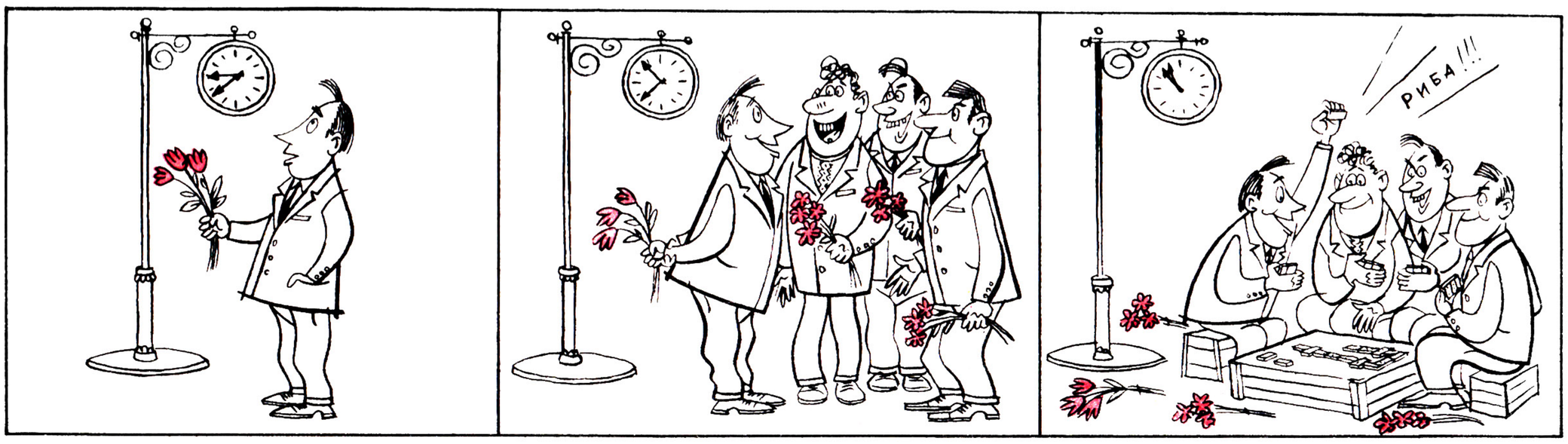

Без слів.

Народні усмішки

Є КАСИ

— І для кого, і навіщо стільки грошей збирати? Все одно на той світ не заберете ж, — говорить зять тещі.

— Не турбуйся! Тепер скрізь ощадні каси є! — відповіла теща.

НЕ ВПІЗНАВ...

Прибіг малий Тимко додому і став гукати:

— Мамо! Мамо! Якийсь дядько у нас під воротями стоїть рачки і щось белькоче.

— Ти що, вже тата не впізнаєш?!

Повідомив Є. К. ШТАЛТОВНИЙ
з м. Києва.

ДОБРА ПОРАДА

Жінка повернулася з гостин і хвалиться чоловікові:

— Знаєш, мені сьогодні давали двадцять п'ять років.

— То треба було взяти, бо завтра їх уже не дадуть,— відповів чоловік.

ПОСПІШАЄ

— Ой, не поспішай, доню, заміж... Врахуй, що теперішні чоловіки стають дедалі гіршими,— навчає мати.

— Отож я й повинна поспішати, щоб мені не дістався найгірший,— відповіла дочка.

Повідомив С. В. ТКАЧУК
із смт Рожища Волинської області

ВІДДАВ

Задзвонив телефон. Жінка бере трубку і чує:

— Микола вдома?

— Ні. А що йому передати?

— Передайте три карбованці, які я у нього колись позичив.

НЕ МОЖЕ СПАТИ

Каже чоловік жінці:
— Вночі був великий грім!

— А чому ж ти мене не розбудив,— розсердилася жінка, — ти ж знаєш, що я не можу спати, коли гримить!

Повідомив Ф. Г. ТВЕРДОХЛІБ
з м. Запоріжжя.

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

ЗА НОВОЮ ТЕХНОЛОГІЄЮ

Уявіть собі, що одного чудового вечора вам заманулося зацементувати, ну, наприклад, ванну. Подібні бажання, як відомо, з'являються несподівано і так само несподівано зникають. Тому чекати до ранку, поки відкриється магазин будматеріалів, ризиковано.

Сміливо крокуйте до найближчого гастроному і купуйте цукор виробництва Бужанського цукрового заводу (Волинська область). Вдома залийте цукор водою, зачекайте, поки він розчиниться, а вода покриється білою плівкою. Ця плівка і є цемент, якого вам так бракує.

Не подумайте, що працівники Бужанського цукрового заводу користуються складною технологією. Вони просто вантажать, скажімо, 60 тонн цукру у вагон з-під цементу і таким чином збагачують його. Цукор, звичайно...

Старший консультант
Т. ПЕТРЕНКО.

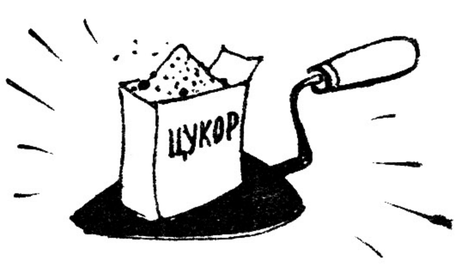

ЕКСПЕРИМЕНТ

ГУМОРЕСКА

Я начитався старих романів. І мені не те, щоб закортіло стати князем чи графом або щоб мене вабив вищий світ. Зовсім ні! Мені засіло в голові інше: як ото в давні часи графи й князі свою гідність відстоювали.

Цікаво!

«Давай,— думаю,— і собі отак спробую. Зроблю експеримент. Що вийде?»

Випадку довго чекати не довелося.

Посварився якось я з приятелем — Павлом Диким. Це у нас із ним часто буває. Щось я йому не так сказав, а він гарячий — одразу на мене й визвірився. По-різному мене обзивати почав.

Ну, стривай!

Я спокійно почекав, поки він вичерпався, і сказав:

— Ви нахаба, мосьпане!

Затим повернувся й пішов геть.

Павло мало не луснув з подиву. Як відкрив рота, так і залишився стояти бовдуром.

Днів за два по тому я зустрів його на вулиці, але зробив вигляд, що не впізнав.

Він першим кинувся до мене, руку подав. А я кажу йому холодно:

— Ми не знайомі, добродію.

— Ти що вигадав? — нервує Павло. — Придивись: це ж я, Дикий!

— Я поривaю знайомство з вами! — відказую гордовито і шкодую, що в мене немає монокля, який надав би мені ще більшої імпозантності.

І знову у Павла був вигляд ошелешеного громом.

Надвечір він не витримав і прийшов до мене додому — з'ясовувати стосунки. Але я його і на поріг не пустив.

— Я,— кажу,— не приймаю. У мене мігрень. І, взагалі, двері цього будинку віднині закриті для вас назавжди!

Тут Павло розгнівався:

— Ну, й біс з тобою! — говорить.— Я до тебе по-доброму, а ти...

І додав ще кілька слів.

Я не міг стерпіти нової образи і кинув Павлові рукавичку. Він не одразу второпав. Я пояснив:

— Битись будемо. Якщо ви не боягуз, звичайно...

За відсутністю дуельної зброї, бились ми навкулачки.

Першим, як і належить за правилами, вдарив Павло. Я впав і заволав: «Пробі!» Бо тієї миті згадав, що Павло колись займався боксом.

На мій голос прибіг міліціонер і забрав нас обох до відділення.

Там ми з Павлом і помирилися.

Правда, перед цим я ще сплатив штраф. Як ініціатор бійки.

Віталій КОВАЛЬ.

Сміх, гріх

«Загубився папуга. На нозі має табличку з прізвищем господаря та адресою. Просимо повернути за винагороду. Попереджуємо, що політичних поглядів папуги не поділяємо».

Оголошення в паризькому журналі «Життя звірів».

—

«Щиро вітаємо Вас! Але будьте обачливі: у нашому місті два мальовничих цвинтарі, а лікарні, на жаль, жодної!».

Напис для шоферів на щиті, встановленому при в'їзді в одне австралійське містечко.

—

Англійський лорд Філіп Рандел майже 8 років ламав голову: хто ж похований на подвір'ї одного костьолу! Бо на кам'яній плиті було лиш три великі літери: «Т. Г. В.»

Таємницю допоміг розкрити... сантехнік. З'ясувалося, що літери «Т. Г. В.» означають: «Труба гарячої води».

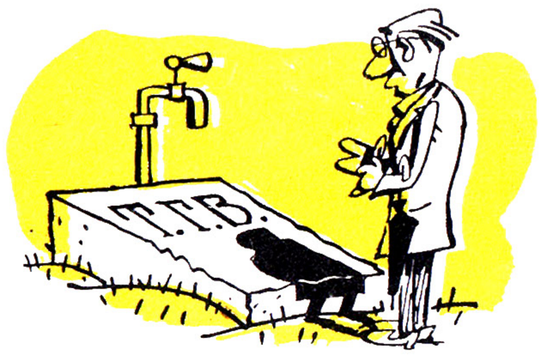

«Після того, як ми заплатили податок на лікерогорілчані напої, на обіг, прибуток, обладнання, наявний капітал, прибуток із капіталу, найманої праці, після відрахування до каси на випадок хвороби, страхування на випадок інвалідності, після оплати рахунків за газ, воду, електрику, вивезення сміття, чистку комина, телефон, телекс, газети, журнали, радіо і телебачення — вистачило нам лише на те, щоб надрукувати це оголошення. Просимо терміново відвідати наш ресторан».

Оголошення одного нічного ресторану у Бонні, вміщене в «Кьольнер Штадтанцейгер».

Кандидати в майбутні члени американського конгресу і сенату полюбляють виступати з промовами, в яких обіцяють виборцям мало що не золоті гори.

Професор Дж. Нарн, відомий у Сан-Франціско психіатр, висунув пропозицію, щоб на передвиборних мітингах усі кандидати виступали перед публікою... босими. Бо, за спостереженнями професора Нарна, навіть у найдосвідченіших політиків і демагогів, коли вони брешуть, можна помітити виразне тремтіння пальців на ногах.

—

У штаті Огайо (США) доручили комп'ютеру (електронно-лічильній машині) одну дуже делікатну справу: вибрати сто присяжних судових засідателів. Ці люди повинні: «мати бездоганну репутацію, бути вільними від упереджень, відзначатися тверезим розумом»...

Комп'ютер назвав... сто жінок. Гідних чоловіків у його електронній пам'яті не знайшлося.

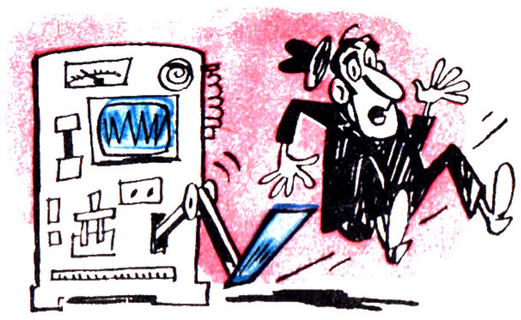

«Людина середніх літ, росла, сильна, груба, шукає собі посаду в бюро скарг».

Оголошення, надруковане однією бельгійською газетою під рубрикою «Ринок праці».

—

«Повернути Вам гроші, на превеликий жаль, ми не можемо. Але ви маєте право залишити у себе куплені речі, навіть якщо ви ними незадоволені».

Напис, вивішений у бюро скарг одного чікагського універмагу.

—

У Ньюкаслі в Англії працює в міській лікарні хірург Річард Гайд. Він орудує не тільки скальпелем — у вільні години ще й створив велику симфонію «Чотири симптоми». Частини симфонії мають такі назви: «Про жовту пропасницю», «Про інфаркт міокарда», «Про епілептичну кризу» і «Про запалення мозкової оболонки».

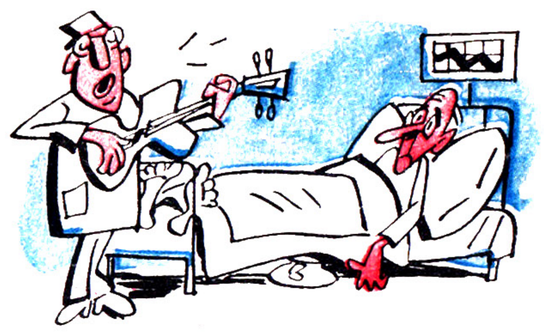

«Не можу спокійно слухати ідіотські розмови про ослаблений або смертельно хворий долар! Численними експериментами доведено, що великі доларові банкноти можна скласти пополам, ще сім разів пополам, потім розгорнути, повторити цю операцію від 7356 до 9580 разів, і банкноти будуть ще придатні для вжитку. А фунти стерлінгів чи західнонімецькі марки можуть витримати лише сторазове згинання!»

Джеймс Колон, директор банку-сховища банкнотів Сполучених Штатів.

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

Держдепартамент США та міністерство закордонних справ Греції офіційно підтвердили, що між Вашінгтоном і грецьким урядом домовлено про використання Пірею як «порту приписки» для постійного перебування кораблів шостого американського флоту.

(З газет).

Найновіша історія Греції.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З ЖИТТЯ ЗНАМЕНИТОГО ДЕТЕКТИВА НИТОЧКИ

РУКОПИС ПОВЕРТАЄТЬСЯ

ДЕТЕКТИВ З ПЕРЦЕМ

Розділ II
Соло на трубі

КОРОТКО КАЖУЧИ

НЕ МАЄ РАЦІЇ...

Ще в листопаді 1969 року Чернігівський районний «Міжколгоспбуд» спорудив нам кормоцех. Здали його з багатьма недоробками. Головна з них — відсутність вентиляції. Голова Чернігівського райвиконкому т. Буренок П. М. уже не раз зобов'язував головного інженера райміжколгоспбуду т. Фоміна ліквідувати недоробки, але розпоряджень тих ніхто не виконує. Кормоцех, в який колгосп вклав 50.000 крб. не діє.

(З листа голови колгоспу «Перше травня» Чернігівського району Чернігівської області Г. І. Козлова).

Хто каже, що немає вентиляції,
Той, далебі, не має й краплі
рації.
Вона ж, погляньте, видимо-
невидимо
Із каси грошей у колгоспі
видула.

НЕ ВІЙ, ВІТРЕ!

Як тільки почнеться дощ чи вітер, в нашому радгоспі зникає електрика, що приводить до зупинки механізмів на фермі та в ремонтній майстерні. Простоює пилорама, столярний цех. Це продовжується вже кілька років, а директор районної електромережі т. Маслов В. Ф. нічого не робить, щоб зарадити справі.

(З листа головного економіста радгоспу «Яркий» Джанкойського району Кримської області М. Хоботні та головного зоотехніка т. Володіна).

Не йди, не йди, дощику,
Не течи, вода.
Не вій, не вій, вітре,
Бо буде біда.
Краще вій без упину
В. Ф. Маслову у спину —
Хай скоріше іде
Та в нас лад наведе.

К. ЮР.

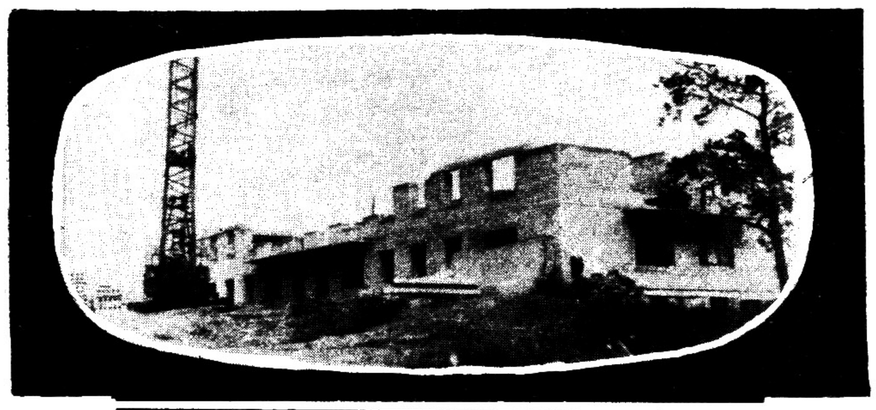

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі! Сьогодні ми ведемо передачу з селища Солоницівки, що у Дергачівському районі Харківської області.

Те, що ви бачите на своїх екранах, ще у 1970 році мало бути житловим будинком, і в ньому вже давно мали справити новосілля сорок сімей робітників місцевої меблевої фабрики. Так обіцяв у свій час керуючий Харківським трестом «Промбуд-2» В. Т. Коробов.

Самого т. Коробова, а також будівельників показати у цій передачі не вдалося: жителі селища запевняють, що довелося б дуже довго чекати.

Отож — до побачення, товариші! До наступного телебачення!

Шановний Перче!

Не буду критися, щось я останнім часом стала дуже дріб'язковою. Принаймні, так вважають працівники Володимирівського сільського споживчого товариства Томаківського району Дніпропетровської області. І вони, мабуть, мають рацію. Бо й справді, замість того, щоб дякувати їм за те, що мені доставили додому меблевий гарнітур, я раптом нетактовно зауважила, що у ньому невистачає ручок, скла і підпорок для полиць.

Ну, звичайно, я розумію, що це — справжні дрібниці, але повіриш, Перче,— без них той гарнітур мені чомусь зразу ж здався якимсь дивним і недоладним. Уже більше року минуло, а все до нього звикнути не можу. Все ходжу до завторга споживчого товариства т. Кирея і морочу йому голову отими дрібницями.

Ходжу й думаю: а може, даремно я забираю у ділової людини її дорогоцінний робочий час? Якщо почне завторг розмінюватися на такі дрібниці, то хто ж буде дбати про культурну торгівлю на селі...

Надія МАМРОСЕНКО.

Почув би ти, яка приємна науково-популярна бесіда відбулася поміж мною і директором Богуславського цегельного заводу № 2.

— Це глина? — питаю я.

— Так, — відповідає він, — цеглина.

— А ви не помиляєтесь? — кажу я і стискую пальцями те, що він назвав цеглиною. Воно розсипається і перетворюється на купку пилюки.

— Ні, — хитає головою директор. — Не помиляюсь. Це та ж цеглина, але в іншому, порошкоподібному вигляді.

Спасибі чоловікові — розтлумачив. Правда, дещо запізно. Бо якби просвітив мене трохи раніше, то, можливо, я не купив би тієї цегли і не привіз би її додому у вигляді порошку. А втім, і за порошок — спасибі. Тепер, принаймні, можу практично довести, що й справді в природі ніщо не зникає, а тільки набирає іншого вигляду.

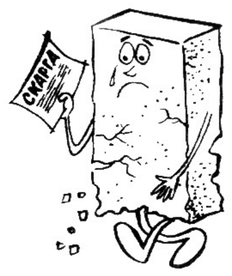

О. ОЛІЙНИК.

м. Богуслав
Київської області.

Якщо у тебе є можливість, розвідай, будь ласка, чи сидить на своєму робочому місці директор Косівського райпобуткомбінату т. Боєчко. Бо кажуть, що він схопив бога за бороду, а про людей, яким треба стригтися та голитися, вже й думати перестав. Принаймні, ми, мешканці села Космача — одного з найбільших у районі — вже кілька років домагаємося, щоб у нас відкрили перукарню. Навіть районна газета про це нагадувала директорові райпобуткомбінату, а йому — хоч би що! Не доходять до нього такі ділові пропозиції.

Либонь, Перче, саме через те і не доходять, що, схопивши бога за бороду, він витає в небесах.

Може, на якусь часинку його варто було б на землю опустити.

В. ПЛИТОРАК.

с. Космач
Косівського району
Івано-Франківської області.

Юрій ІВАКІН

З КНИЖКИ ПАРОДІЙ

Григір ТЮТЮННИК

ОЧІ — БОЖІ КОЛОДЯЗІ

Мене зразу не дуже то друкували, бо я не вмів просити. Зайду до редакції, промимрю собі під ніс: «Ось — оповіданнячко» і — навдьори. Доки не завернуть. А завертали не часто — ну й біжи собі, набіжишся...

Тоді навчився. А навчив мене один старий письменник, побачивши, як я накивав п'ятами з редакційного кабінету.

— Відмовляють?

— Еге ж... Коли як.

— Значить, не вмієш просить.

— Соромно ж бо...

— Гм... Соромно. А хіба пишеш гірше від інших?

— Краще.

— Краще? Ого! Як так, то погано тобі житиметься. У-у, скрутно. Гордим завжди погано живеться. Навчись просити. От, к приміру, підійшов ти до кабінету. Чоловік там чи жінка читають щось, тебе ніби не помічають. Підійди ближче, скажи: «Господи поможи в час добрий». Редактор неодмінно здивується, почне дякувати. Отоді й ліпи: «Чи не знайшлося б у вас, дядечку (або тітонько) місця в журналі для моєї новелки?» А сам в очі, в очі дивись! Не дай одвернутися, не дай зринути, як ото рибі з гачечка... Це перше діло — в очі дивитися... Тоді, брешуть,— надрукують!

— А можна просити весело,— знову озвався старий.— Можна так: «Здорові були, писаки-небораки, поетки-кокетки, вовчики-редакторчики! Дим вам з бовдура, крихту на стіл, рясний тираж та густий куліш, щоб спати тепліш!» Ну, а далі вже по ділу...

І став я просити весело.

— Здорові були, братики-редакторчики! — гукаю оптимістично, а у самого поза спиною — мурахи, мурахи.— А чи не знайдеться у вас місця...

І тицькаю в руку оповідання. Редактор весело дивується: «Що за один?»

— Не пойдьоть, — каже по хвилі, зазирнувши в рукопис.— Ось ви пишете: «Ну от нарешті і село. Чорне, похмуре». Чому це наше село похмуре?

— Та війна ж!..

— Хай війна. Але ж у вас і природа ущербна: «А туман — як попіл: сіється та сіється». Або ось: «Бувало, надворі курить, мете...» Ні, так не пойдьоть!..

А я, як навчив старий, дивлюсь йому в очі, в очі. І в моєму погляді він, певно, читає: «І вам ото не гріх, дядьку?», бо зрештою ніяковіє і вигукує:

— Чого баньки вилупив? Думаєш, такий вже я ідіот? Читач, братику, різний трапляється. Ну, добре вже — надрукуємо. Тільки щоб була мені гарна погода!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Друге вікно теж помити!

Без слів.

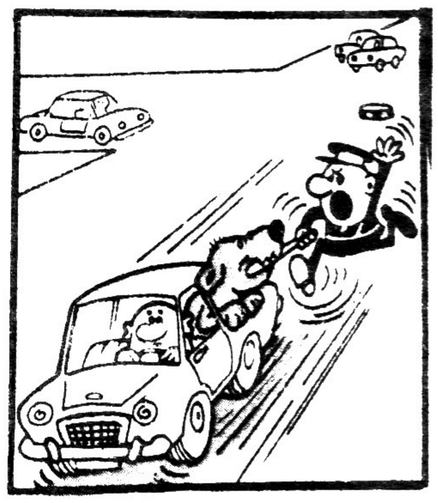

Без слів.

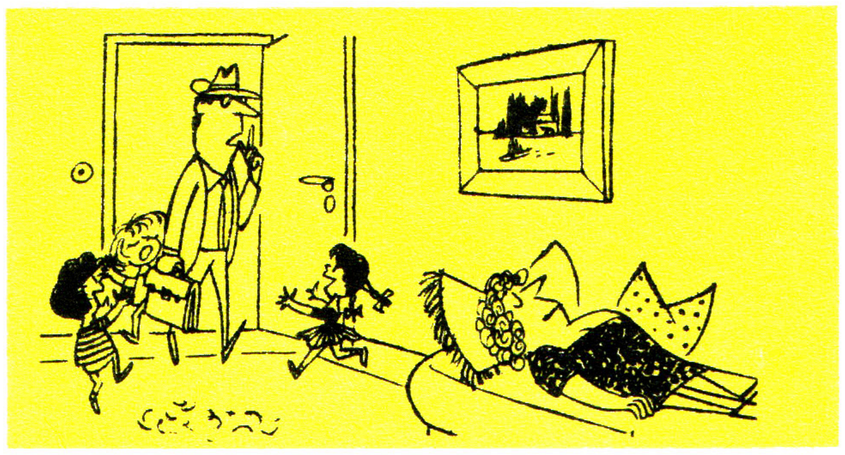

— Тихше, дітки, не будіть маму, у мене й без того був дуже важкий день на роботі.

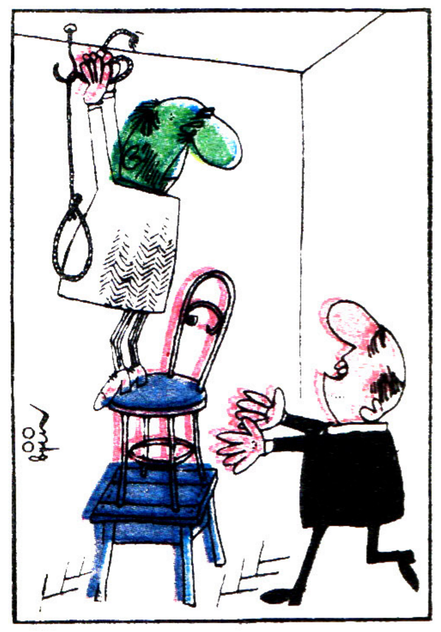

— Зачекайте, я притримаю стілець...

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У повідомленні ТАП «Насолив», надрукованому в № 19 журналу за 1971 рік, йшлося про те, що у м. Лубнах води, які стікають з місцевого овочепереробного пункту, затоплюють двори і погреби жителів вулиці Метеорологічної.**

Після виступу Перця Полтавська обласна санепідстанція дала вказівку припинити роботу овочепереробного пункту до обладнання каналізації та впорядкування території пункту.

Про рішення органів санітарного нагляду повідомлено керівників обласної та районної споживспілок, а також виконком Лубенської райради.

★ **Про те, що виконком Теофіпольської райради у своїй відповіді Перцеві обіцяв ще в 1970 році збудувати у селі Кунчі криницю, але слова свого не дотримав, писалося у листі мешканців вулиці Гагаріна цього села (№ 22 журналу за 1971 р.).**

Голова виконкому Хмельницької облради тов. Т. Лісовий повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на засіданні облвиконкому, на якому були присутні голови всіх виконкомів районних Рад депутатів трудящих області.

Облвиконком звернув увагу голови Теофіпольського райвиконкому т. Косенка М. К. на незадовільний стан з будівництвом криниць у районі.

Криницю по вулиці Гагаріна вже збудовано.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 10 (884). (на украинском языке). **Виходить двічі на місяць.**

Здано до набору 17. IV. 1972 р. Підписано до друку 28. IV. 1972 р. БФ 11992. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02069. Тираж 2 370 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

НТИКОМУНІЗМ

НТИРАДЯНЩИНА

ПРАПОР СІОНІЗМУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО